

nem flere Sæstioner og var naaet til den Dørbesikning, at man dog engang maatte komme til Ende med den, og derfor fandt man sig i at tage den, som Regjeringen ønskede den. At Regjeringen derfor er tilfreds med Resultatet, er naturligt; men det er ligesaa naturligt, at vi Andre ikke kunne erkjende, at vi gennem de nye Lønningslove skulde have faaet dette Forhold ordnet paa en Maade, som vi finde rigtig og tilfredsstillende. Den nyligjældende Pensionslov for en vis Del af Embedsmænd er jo givet af Rigsdagen og Regjeringen, dengang Rigsdagen i sin overveitende store Flerhed bestod af Embedsmænd og Embedsmænds Venner. Det er derfor slet ikke underligt, at Pensionsloven er, som den er. Men det blev udtalt fra flere Sider allerede i 1851, da denne Pensionslov blev givet, og jeg erindrer, at jeg selv bestemt udtalte, at jeg holdt mig overbevist om, at Folket ikke længe vilde bære en saadan Pensionslov; men jeg tog fejl, thi Folket har hidtil baaeret den kaalmodig paa sine Skuldre, som det bærer saa Meget. Vi maa kun glæde os til, at der snart maa blive en saadan Bevidsthed hos Folket, at det rykker sig Byrden af sig, naar man ikke tidt vil tage dem bort. Det kan derfor være triivielt at gjøre disse Bemærkninger næsten ved enhver Lov, der fremkommer gennem privat Initiativ, men man er nødt til stadig at fremkomme med dem, fordi de dog tilsidst engang maa vinde Indgang udenfor denne Sal, og derigjennem bevirke, at Stemmningen bliver en anden i denne Sal, og derved igjen bevirke, at Regjeringen bliver en anden end den, vi nu have. Det er denne Bet, man maa gaa, det er dette, man maa holde ud, saalænge indtil det fører til Virkning. Det er ogsaa fra denne Betragtning, at Forslagsstillerne ere gaaede ud ved at indbringe nærværende Forslag tilligemed forskjellige Andre. — Der kom en Uttring fra den høitærede Finantsminister, som tyder paa, at man muligvis ogsaa kunde komme videre med ham i en senere Tid, idet han sluttede sig til Justitsministerens Uttringer fra iqaar, at Ministeriet paa Grund af Begivenheder, der indtraadte efter en bestemt Udtalelse, kunde forandre sin Mening og gaa over til en anden.

Man vide vi, at der næste Sommer er en Begivenhed forestaaende, idet Folkethinget skal vælges paany. Jeg haaber, at denne Begivenhed vil være en saadan, at selv den høitærede Finantsminister vil se, at han gjør vigtigt i at forandre sin Mening med Hensyn til Pensionsloven, idet der da er kommet en Begivenhed imellem, som kan bringe ham til at fravige sit nuværende Standpunkt. Til, hvad det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (C. Rimestad) yttrede, skal jeg bemærke, at naar han sagde, at det indbragte Forslag ikke var skiftet til at afgive noget Grundlag for en videre Behandling af denne Sag, saa er dette en stærkere Udtalelse, end jeg havde ventet selv fra ham; thi Grundlag for en Forhandling havde jeg virkelig troet, at han ogsaa vilde have anset det for at være. Det forekom mig ogsaa, at den høitærede Finantsminister nylig erkjendte, at det vilde kunne bruges som et Grundlag for en videre Behandling; at det er skiftet til derigjennem at opnaa en Overenskomst, tror jeg ogsaa. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds maa jo vide, at naar man strækker sig meget langt for at blive enig med en anden Part, som man skal have med for saae en Sag vedtaget, og naar saa den anden Part skyder Overenskomsten fra sig, ikke kan bruge den, og man paany vil komme og forsøge Sagen, saa er det jo en Daarlighed at blive staaende paa det Tilbud, som man har gjort, men som er forkastet; det er da ganske vigtigt, naar man vil forsøge en ny Overenskomst, at man da stiller sig paa sit første Standpunkt, ligesom den anden Part paa sit; hver staaer da paa sit Standpunkt og kan forsøge en ny Overenskomst. En Part vilde handle haarligt, naar han bar sig anderledes ad; thi naar han paany vil bringe Sagen frem, saa kan der ikke tales om en Overenskomst, uden at han igjen viser den Estergivenhed, som fra hans Side var et Forsøg til Overenskomst, og saa fordrer han ny Estergivenhed fra den anden Side, for at han skal komme nærmere. Naar derimod Enhver staaer paa sit oprindelige Standpunkt, saa er der en stor Foranledning til paany at sige: vi have engang besluttet en Overenskomst, kunne vi blive enige om den eller en